

можете да се абонирате чрез фирма
▲ "Доби прес" ЕООД
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта www.dobipress.bg
Вестникът ще ви бъде доставен
в дома Ви или по куриер.
Абонамент: за 3 месеца - 9.00 лв.;
за 6 месеца - 18.00 лв.;
за 12 месеца - 36.00 лв.
За контакт: 0887/081-959
e-mail: kvantov_prehod@dir.bg
От Редколегията

152 години от обесването на Апостола на свободата ВАСИЛ ЛЕВСКИ

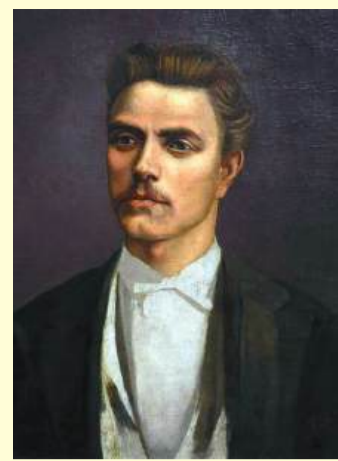
На 18 февруари 1873 г. Васил Левски е обесен в София, близо до мястото, където през 1895 г. е издигнат неговият паметник.

Илия Киров

Из всички страници на българската история, които препрочетох през последните десетилетия, се натъкнах на всякакви епизоди с вплетени съдби на стотици герои, отдали безрезервно живота си пред олтара на любимото ни Отечество.

Безспорно, особено впечатляващи са събитията от XIX век, когато „луди глави“ обявиха началото на последната фаза от Българската национална революция за смъкването на продължителното турско робство.

На стр. 4-5

Атанас Панчев, д-р КИН

Много голямо е разделението сред българите по въпроса за съперничеството между САЩ и Русия. За съжаление това е така, поради слабите ни знания по история. Хората не разбират, че това не е просто военна надпревара и борба за влияние, а е сблъсък между две цивилизации и хилядолетна идеологическа вражда.

Началото на враждата между Изтока и Запада беше поставено с Великата схизма от 1054г. или разколът между Рим и Константинопол. Основната причина за него беше нежеланието на

КВАНТОВ

ВЯРА
РОД
ОТЕЧЕСТВО

ПРЕХОД

Година XXI • бр. 2 (222) • 1 - 28 февруари 2025 г. • Цена 3.00 лв. • www.kvantov-prehod.org

ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО

подвластния на императора константинополски патриарх да приеме върховенството на папата, понеже папата промени догмата приет окончателно на Втория вселенски събор, което православната църква разглежда като ерес. Оттогава и до ден днешен Западът води последователна враждебна политика срещу Православието. Тук трябва

да уточня, че нито веднъж източноправославна държава не е нападала западните християни, а напротив винаги те са нападали нас. И между другото това е още едно доказателство, че духът на Христа е останал в източноправославната църква.

Първата цел на Запада беше Константинопол и неговото пълно унищожение.

Нужно е да си припомним, че първите, които завладяха и отслабиха Константинопол бяха именно католиците - та се наложи тогава в серия от военни конфликти българският цар Калоян да громи Балдуин и да "изрита" латинците от нашите православни земи. Въпреки това, поради вътрешни междуособици, Константинопол и Търново пад-

наха под мюсюлманско иго, не без помощта и на Запада.

Другият факт е, че през цялото време на нашето робство, именно Западът беше този, който помагаше на турците да запазят господството си над нас. Нека си припомним, че Русия води серия от военни конфликти с Турция именно с тази цел - да бъде освободен Цариград от агаряните. Има и документирани доказателства за този факт. Преди Русия да започне Руско-турската освободителна война, едно от нейните искания в предварителния договор беше, че при евентуална руска победа - Константинопол може да стане свободен град. А исканията на Запада бяха, при евентуална руска победа, да не бъде създадена голяма славянска държава на Балканите (затова Западът ни "оряза" впоследствие на Берлинския конгрес и Македония ни бе отнета завинаги).

На стр. 7

Проф. д-р Боян Дуранкев:

Не очаквам ляво поведение на Левицата в кабинета, но се надявам да охлажда най-безумната политика на Брюксел

– Проф. Дуранкев, какъв хоризонт ще има кабинетът „Желязков“? Според Вас ще успеят ли „БСП – Обединена левица“ като участник във властта да продължи с реализирането на социалната си програма?

– Хоризонт за този кабинет не може да се определи, да се направи прогноза е доста трудно, след като има „Златен пръст“ на Доган.

На стр. 2

Васил Велев:

Цената на тока в Швеция днес е 30 лв., у нас - близо 300 лв.

Регулираната цена от 138 лв. на мегават час е за детски градини, училища, молитвени домове и читалища.

Цената в Швеция днес е 30 лева, у нас е близо 300 лв., а сме на един общ пазар. Очевидно имаме проблеми тук, в Югоизточна Европа, за които е добре правителството да търси и компенсиране на европейско равнище.

„Тази програма се самофинансира, не ползва от бюджета средства“, уточни Велев. „Това не просто не са помощи, а частични компенсации – частично възстановяване на надвзетото. Ако може да говорим за помощи – това е за бита, защото там цената е под цената на микса.“ Небитовите потребители са над 600 000 и тук влизат не само производствени предприятия, но и социалната сфера, здравеопазването, културата, администрацията. Всички, които не са битови потребители, са засегнати от тези свръхвисоки цени. Добре е бързо да се приеме закон за цялата година, защото съгласно този временен закон ще се извършват по-големи разходи, но за да се събират по-големи приходи, трябва промени, а не може да се внасят утежнения със задна дата, каза още Васил Велев.

Николай Малинов, генерален секретар на Международното движение на русофилите, и Наталия Дмитриевская, съпредседател на Съюза на православните жени и член на Обществената палата на Руската федерация

Международното движение на русофилите подписа декларация за защита на семейството

Николай Малинов, ген. секретар на Международното движение на русофилите, и Наталия Дмитриевская, съпредседател на Съюза на православните жени и член на Обществената палата на Руската федерация, подписаха Декларация за защита на семейството.

На стр. 2

На 9 януари 2025 г. Международното движение „Русофили“ изпрати официално писмо до директора на Центъра за световно наследство на ЮНЕСКО Лазар Елунду-Асомо, в което го призовава да се намеси в ситуацията около планирания демонтаж на паметника на Александър Сергеевич Пушкин, намиращ се на булевард „Приморски“ в Одеса.

Копия от призива са изпратени до генералния директор на ЮНЕСКО Одра Азула, както и до представители на местните власти в Одеса.

В писмото, подписано от генералния секретар на движението Николай Малинов, се изразява дълбока загриженост относно възможността за разрушаване на паметника, който има значителна художествена и историческа стойност и се намира в рамките на обекта на световното наследство на ЮНЕСКО – „Исторически център на Одеса“.

Авторите на призива напомнят, че паметникът на Пушкин, издигнат през 1889 г., е неразделна част от културно-историческия облик на Одеса. Съгласно Конвенцията за опазване на световното културно и природно наследство от 1972 г., подписана от Украйна, държавата е задължена да идентифицира, защитава и съхранява обекти с изключителна стойност за човечеството.

Според Международното движение „Русофили“ разрушаването на паметника нарушава принципи-

Международното движение на русофилите призовава ЮНЕСКО да защити паметника на Александър Пушкин в Одеса

те на тази конвенция и представлява заплаха за световното наследство. В писмото също така се подчертава, че подобни действия могат да се разглеждат като вандализъм и нарушение на правото на хората да запазят своята културна идентичност, залегнало в член 27 от Всеобщата декларация за правата на човека на ООН.

В призива се подчертава универсалното значение на творчеството на Пушкин за световната култура и безспорната му връзка с историята на Одеса. Според авторите паметниците на творци като Пушкин трябва да обединяват хората, а не да стават повод за конфронтация.

В края на призива Николай Малинов подчерта необходимостта от незабавни действия, за да се предотврати унищожаването на обект с изключителна историческа и културна стойност.

Автор ppyo

От стр. 1

Проф. д-р Боян Дуранкев:

Не очаквам ляво поведение на Левицата в кабинета, но се надявам да охладда най-безумната политика на Брюксел

Освен това различията по основни въпроси в коалицията са твърде големи. И всеки може да стане „Златен пръст“. Не очаквам ляво поведение на Левицата, но се надявам тя да може да охладда най-безумната политика на Брюксел. В споразумението няма записана помощ за Украйна. БСП-ОЛ може да бъде спирачка на това европейско безумие.

– **От трибуната на Европейския парламент евродепутатът Петър Волгин директно заяви: „Трябва да освободим Европа от сегашния модел на Европейския съюз“. Как ще коментирате това негово изказване?**

– Няма човек, който да не го мисли. Особено след тези промени в момента, тъй като те изострят отношението с ЕС. И това означава по-висока интеграция на политиките на отделните 27 страни. И съответно решаване първо на проблемите на самия ЕС – не само с еврото, не само с дълговете, но също и с механизма на управление. Тоест най-напред – общоевропейски референдуми по най-важните въпроси и избор на председател на ЕК – може би от всички европейски страни, а не само вътре в самата ЕК. Волгин е прав – трябва качествена промяна.

– **Какво е нужно на България сега по отношение на нейното бъдеще?**

– Чрез повечето мерки се дава възможност на едрия капитал да борави със стоката „работна сила“. Разход на капитала е нужен, а не съучастници в производството. Необходима е и репреватизация, както и възстановяването на АЕЦ „Белене“. Как една държава като Китай може да управлява енергетиката си без „преки чуждестранни инвестиции“ и без частна олигархия, а България не може? Може, може, но тогава частниците няма да печелят, а обществото!

Източник: starozagorskinovini.com

От стр. 1

Международното движение на русофилите подписа декларация за защита на семейството

В Москва в катедралния храм „Христос Спасител“ в рамките на XXXIII Международни коледни образователни четения, с благословието на Негово Светейшество Московския и на цяла Русия патриарх Кирил, се проведе концерт-призив с международно участие „Семейство и мир: в името на живота на земята“. Събитието е организирано от Патриаршеската комисия за семейството, защитата на майчинството и детството и Международната обществена организация „Съюз на православните жени“.

„Имаме нужда от международно сътрудничество за защита на институцията на семейството, детството и правата на родителите да отглеждат деца. Русия може да се превърне в лидер на това движение“ – тези думи на Негово Светейшество Московския и на цяла Русия патриарх Кирил, отправени към депутатите от Държавната дума през септември 2023 г., са стимулът за разработването на документ, обединяващ защитниците на семейните ценности от различни страни. В резултат на тази работа е създадена Международната декларация за защита на семейството.

Декларацията се основава на констатациите за дълбоката криза на семейството в съвременния свят и необходимостта от утвърждаване на семейните ценности като гаранция за спасяване на човечеството от депопулация, казано по-просто – от изчезването на цели държави и техните народи. Ключовите текстове на документа, отворен за подписване, гласят:

„Член 1: Семейството е една от основните универсални и вечни ценности. Член 2: Семейството, а не отделният индивид, е естествената и основна единица на обществото. Член 3: Семейството се основава на съпружеството (брака) като доброволен съюз между мъж и жена. Член 4: Отслабването и разрушаването на семейството е екзистенциална заплаха за народите, нациите, както и за цялото човечество.“

В тази връзка Декларацията има за цел да обедини усилията на ценностно ориентираните обществени сдружения (организации) по целия свят в името на общата цел за защита на семейството и семейните ценности, основани на общоизвестни истини:

– В човешкото общество има само два пола – мъжки и женски;

– Разрушаването на семейството е екзистенциална заплаха за цялото човечество;

– Държавата не трябва да се намесва произволно в делата на семейството и отглеждането и възпитанието на детето в родното семейство трябва да бъде приоритет;

– Детето трябва да знае своя биологичен пол;

– Животът и здравето на детето трябва да бъдат защитени както преди, така и след раждането.

Авторите и подписалите Декларацията не признават изкуственото прекъсване на бременността (аборта) като средство за семейно планиране и възнамеряват да се обърнат към законодателите във всички страни с инициатива за забрана на антисемейната пропаганда във всичките ѝ форми: „Пропагандирането на антисемейни идеи и ценности, включително пропагандирането на понятието „джендър“, както и на идеите за така нареченото „полово разнообразие“, трябва да бъде забранено със закон както на национално, така и на международно ниво“.

Първите, които положили подписи под Международната декларация за защита на семейството, бяха ръководители на редица руски и чуждестранни обществени организации. Сред тях са:

Сергей Рудов, заместник-ръководител на Световния руски народен съвет, член на Обществената палата на Руската федерация; Нина Жукова, съпредседател на Съюза на православните жени; Мария Филина, председател на Общоруската организация „Асоциация на организациите за защита на семейството“; Андрей Зубенко, ръководител на Управителния съвет на Благотворителната фондация за подкрепа на семейството, майчинството и детството „Покров“ (Беларус); Гулнара Дегенбаева, съпредседател на общественото сдружение „Съюз на жените за традиционни ценности“ (Киргизстан); Пурнима Ананд, председател на Международния форум на БРИКС (Индия).

Източник: mir2023.site

Десетилетия след края на Студената война светът, контролиран от държавата-ядро на Западната цивилизация – САЩ, се развиваше под скрития контрол на „Дълбоката държава“, „Световното правителство“ с неговите три основни неправителствени компонента (американския Съвет по международни отношения, северноамериканско-западноевропейския Билдербергски клуб и северноамериканско-западноевропейско-японската Тристранна комисия) и водещата роля на Демократическата партия в САЩ, издигнала глобализма в ранг на държавна политика, а еднополюсния свят, регулиран от Вашингтон – като едва ли не постигната цел (концепциите за „Вашингтонския компромис“ и за „международен ред, основан на правила“ – определяни от САЩ, а не от действащото международно право). Тази визия за света беше активно подкрепяна от многобройните западни разузнавателни служби, най-големите западни медии и Холивуд, а също от Световния икономически форум в Давос, Римския клуб и световната мрежа на „империята“ „Отворено общество“ на Сорос.

В тази обстановка на въображаем „еднополюсен ред“ от средата на 90-те години на XX век в САЩ започна да се прилага в рамките на „постмодернизма“ политика, насочена към промяна на дискурса от невъзможното и неприемливото към общоприета, упорито налагана норма. Централно място в нея заемаше политиката на триадата DEI (разнообразие, равнопоставеност, включване), превърнала се в един от стълбовете на американските, впоследствие на останалите англосаксонски и западни държави. Държавни институции, компании, болници, училища, университети и други превърнаха триадата в част от своята корпоративна култура и сформираха свои екипи, които да наблюдават нейното прилагане по отношение на неравноправни в миналото общности – хората от различни раси, жените, нелегалните мигранти, всевъзможни сексуални малцинства.

Интересното е, че тази политика на „включване“ беше съпроводена с упорито налагане на културата на изключване: на всяко противоречащо на официалната политика мнение в социалните мрежи, на повсеместна цензура в печатните медии и издателското дело, на всеки анализатор в електронните медии, който не се придържа към спуснатите „опорки“, на изключване на цели национални култури на опоненти на Запада. Стигна се дори до яростна критика от феминизма на мъжествеността, съзнателно укриване на ширещата се на Запад практика на педофилия, легализиране на перверзията и смяната на пола, героизиране на престъпници и наркомани, довеждане на индивидуализма до абсурд. Резултатът от тази политика ставаше все по-очевиден: тя доведе до обратна дискриминация – на нормалността.

Първият сериозен опит за противопоставяне на тази пагубна насока за развитие на обществените отношения направи Доналд Тръмп по време на първия си президентски мандат (2017–2021 г.). От най-високата трибуна (на ООН) той обяви дори края на глобализма и началото на патриотизма, но така и не успя през целия си мандат да се справи с упорито препятстващото неговия нов курс „Вашингтонско бласто“.

Същото това „бласто“ направи всичко възможно за предотвратяване на връщането на Тръмп в Овалния кабинет, включително с режисиран съдебен процес и дори с опити за физическото му ликвидиране. Оказа се обаче, че настъпилите промени в геополитическата обстановка през последните години са променили и нагласите на западните общества, включително американското. Така Тръмп не просто победи действащия президент Джоузеф Байдън и впоследствие – вицепрезидента

Камала Харис, както и стоящата зад тях описана по-горе кохорта – той ги унижи с респектираща целия свят победа, не само лична, но и със спечелването от неговата Републиканска партия на мнозинство в двете камари на американския Конгрес.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО „ТРЪМП“

* * *

Външнополитическата програма на Тръмп също съдържа принципни новости, като прекратяване на кръвопролитните войни, включително в Украйна, и отказ от започване на нови войни, предотвратяване на опасността от трета световна война, изграждане на един по-различен международен ред, зачитащ националния суверенитет, а не разрушаване на държавните граници, на известно уважение на националните интереси и на други държави, включително опоненти на Запада.

Епичната вътрешнополитическа борба в САЩ във връзка с президентските избори от есента на 2024 г. застана в центъра на вниманието на световната общност. Силно впечатление направиха ясно изразените от Европа предпочитания към опонентите на Тръмп и нескрит страх от евентуалното му завръщане в Белия дом. Дори след победата на Тръмп на изборите с ангажимента за незабавно прекратяване на войната в Украйна, Великобритания и Европейският съюз продължиха да следват курса на „Вашингтонското бласто“ към победа над Русия.

Още преди встъпването на Тръмп в длъжност неговият най-близък сътрудник – мултимилардерът Илон Мъск, разобличи открито съучастието на британския премиер сър Киър Стармър в предишното му качество на глава на Кралската прокуратура (2008–2013 г.) на Обединеното кралство в прикриването на масови изнасилвания на британски бели момиченца от пакистански мигранти. Мъск не се поколеба да даде публичната си подкрепа на опозиционната партия „Алтернатива за Германия“, активно противопоставяща се на безконтролната миграция в страната и в Европа.

* * *

Речта на Тръмп на церемонията по встъпването му в длъжност беше изпълнена със самоуверостта на мисионер и решителността на водач на световна Суперсила да въплести в живота своите вътрешно- и външнополитическа програми. Целта по думите му е да остане в историята като „омиротворител“, осъществил „революция на здравия разум“ и донесъл „нов дух на единство в един свят, който беше ядосан, изпълнен с насилие и напълно непредвидим“. Някои иронизираха Тръмп, обявил завръщането си в Белия дом за „Ден на освобождението“, но в тази негова фраза се съдържа голяма доза истина – той наистина с един замах освободи протестиращите против откраднатата му победа през 2020 г., освободи преобладаващата част от американското общество от страховете му от безконтролното нахлуване на нелегални мигранти, от опасенията му неговите деца да станат жертва на сексуалните извращения и на социалното инженерство, от пагубната неолиберална идеология. Речта на Тръмп остави всеобщото впечатление, че възвестява нова ера в развитието на САЩ, белязана от изхвърляне на бунниците на историята на господстващия през последните три десетилетия неолиберализъм.

Усещането за изхвърляне на истинска неоконсер-

вативна революция се подсили от подписаните още в първия ден от Тръмп многобройни президентски укази. С тях той отмени 78 решения на своя предшественик Байдън, помилва 1500 осъдени за шурма на Капитолия в началото на 2017 г., спря за 90 дни всички американски програми за чуждестранна помощ до оценка на съответствието им с националните интереси на САЩ и с новата външна политика на администрацията на Тръмп, като стартира и процедури за изтегляне на САЩ от Световната здравна организация и от Парижкото споразумение за климата.

Тези факти не оставят съмнение в наличието на сериозни проблеми в отношенията между новата администрация на Тръмп и традиционно най-верните американски съюзници – Великобритания и Европейския съюз, които все още вървят в талвега на отхвърления от Тръмп неолиберализъм. Явно предстои динамична трансформация на Запада, а не неговото разцепване, както прогнозира френският „Le Figaro“ на 21 януари 2025 г., и мъчително влизане на управляващия европейски елит в коловоза на администрацията на Тръмп. Шансовете на Тръмп да успее да наложи възгледите си са обнадеждаващи, тъй като този път зад него стои цял един „Тръмпистки интернационал“ (негови последователи във всички страни на т.нар. „колективен Запад“), както констатира по повод неговата инаугурация испанският „El Pais“.

Вътрешнополитическата и външнополитическата програми на Тръмп имат изключително важно значение за развитието не само на самите САЩ, но и на останалите свят, особено на контролираните от Вашингтон страни, включително България.

Следователно, следвайки новия американски курс, българските държавни институции и гражданският сектор, както и тези в другите страни на Европейския съюз, ще трябва да изоставят основните си досегашни ангажименти, като либерално отношение към незаконната миграция, защита на „зелената сделка“, всевъзможно лансиране на лезбийките, гейовете, бисексуалните, транссексуалните и прочие перверзии, опити за прокарване на Истанбулската конвенция, закрила на всевъзможни секти, оглушително мълчание спрямо педофилите, превъзнасяне на европейските и евроатлантическите ценности, съпътствано с пренебрежение към традиционните ни ценности, постоянни опити за манипулиране на историческото минало, пламенна русофобия и неутолимо желание за победа над Русия на бойното поле.

Разбира се, цялата бизнес, обществена, политическа и държавническа кариера на Тръмп го представя като изключително своенравна, амбициозна, нарцистична, екстравагантна, често непредсказуема личност, което поражда основателни съмнения относно изпълнението на поетите от него ангажименти и спрямо реалния бъдещ ефект на неговата политика. Маниакално преследваната от него цел „да направим Америка отново велика“ може да бъде постигната не толкова с усилията на американците в самите САЩ, колкото за сметка на националните интереси на дълъг ред държави по всички кътчета на планетата. Тръмп вече заяви открити претенции към Канада, Панама, Мексико, Куба, Венецуела, Иран, Северна Корея, Китай, Русия и датска Гренландия, както и към БРИКС+, НАТО и Европейския съюз. Негативни последици може да донесе също неговото пословично пристрастие към Израел в по-нататъшното заплитане на най-сложния геополитически възел – Близкоизточния (Израел незабавно се възползва от отменянето на изпълнителната заповед на Байдън, позволяваща санкции срещу израелски заселници в Западния бряг).

Въпреки това, както подчерта българският патриарх Даниил в едно от последните си интервюта, завръщането на Тръмп в Белия дом даде на света надеждата за „връщане към нормалността“.

Дали тази надежда ще стане реалност, предстои да видим.

(Публикуваме със съкращения)

През първите години на това знаково столетие, осезаем принос дадоха много знайни и незнайни съзаклятници, между които особено трайна е следата на Георги Мамарчев. Той очертава пътя към идеологическите основи на национална ни революция. След него, с още по-голяма сила тези стъпки следва неговият племенник Георги Стойков Раковски, човекът, който в годините на своята зрялост се откроява с изключителни интелектуални качества и непоколебим характер, опознал из основи особеностите на европейския свят, усвоил 7 чужди езика и обладан от идеите за освобождението на България от петвековното робство.

Начертаният от Раковски път и натрупаният му опит в четническото движение се поемат от съратника му Васил Иванов Кунчев, който преминава през вълненията и подготовката на Първата и Втората български легии, за да стигне до убеждението за изграждането на вътрешна революционна организация.

Разформироването на Първата легия с намесата на сръбското правителство принуждава Васил Кунчев, сдобил се вече с прозвището Левски, да се върне в България и се заеме с учителстване, отначало в село Войнягово – Карловско, а след това и в село Еникьой – Добруджанско.

Колкото и да е била престижна за него учителската професия, тя не го задоволява и през пролетта на 1867-а г. той отново се озовава на среща с Георги Раковски в Букурещ, където му е поръчано да стане знаменосец в четата на Панайот Хитов.

След 3 месеца походи из Стара планина, Левски отново заминава в Белград и там е зачислен в състава на Втората българска легия, ръководена от Добродетелната дружина. При неочаквано стечение на обстоятелствата и тази Легия не успява, но в хода на нейната подготовка той вече е получил своето бойно кръщение.

Влошаването на здравословното състояние на Раковски и последвалите неуспехи на отрядите на Хаджи Димитър и Стефан Караджа, довежда до известно затихване на революционното движение.

В тази обстановка Левски разбира, че четническата тактика няма да доведе до сериозен развой на събитията и със своя прозорлив поглед стига до извода, че е нужно да се замени четничеството с формиране на тайна революционна организация.

Революция отвън е немислимо да се внесе, а страната се нуждае от изграждане на широка мрежа от революционни комитети.

* * *

Колко точно революционни комитети е създал Васил Левски, не е толкова важно. Важното е, че със своята безпределна привързаност към съдбините на своя народ, макар и сам, успява да подклади огъня на Априлското въстание, с което е взривено затишието в редовете на Османската империя.

В годините на тази трескава работа по изграждането на мрежата от революционни комитети, не е тайна, че в Любен Каравеловото обкръжение в Румъния са възникнали известни настроения, неodobряващи планове и дейността на Левски.

Дръзкото поведение на Апостола и категоричното му разбиране за избрания от него път са дразнели самолюбието и на Стефан Стамболов, и на Никола Обретенов, които заедно с Каравелов са смятали, че пътят към Освобождението трябва да мине през просветителството.

Към тях, със завистливо око са се присъединявали и заможните български емигранти Евлоги и Христо Георгиеви, които са си позволявали да иронизират действията на Левски.

Между Ботев и Каравелов в един момент възникнал остър конфликт, който провокира в началото на 1872-а година избор на нов състав на Българския революционен централен комитет.

Обкръжението около Каравелов надделяло и той

152 години от обесването на Апостола на свободата ВАСИЛ ЛЕВСКИ

станал Председател, а на „размирника“ Левски е отредена ролята сам да организира революционните дела в България.

Каравелов е имал високото самочувствие на собственик на модерната печатница, подарена му от сръбски агенти в отплата на женитбата му с една сръбкиня. Нерешителен, горделив и пресметлив, той е бил истински антипод на вдъхновения и жертвоготовен Левски.

Като е събирал от различни източници за положението в България достатъчна информация, Каравелов в състояние на нервна възбуда си позволил да обяви: „Брата Васил е най-добре немедленно да подпали барута на народната революция и да хукне начело“. Този призив означавал да се потопи Левски в огъня на борбата и да изгори като факел, въпреки че обстановка за такова нещо все още не е имало.

На 4 май 1872 година се избира нов състав на БРЦК с председател Любен Каравелов. За подпредседател – Кирил Цанков, секретар – Олимпи Панов, касиер – Димитър Ценович и членове: Марин Поплуканов, Тодор Пеев, Васил Йонков, Иларион Драгостинов и Никола Обретенов, а на последно място сред членовете – самият Васил Левски.

През цялото време на събранието Левски е поддържал разбирането си, че съставът на БРЦК е трябвало да се избере на българска територия, а не в Румъния, но никой не го е послушал.

Като чул обявения състав на БРЦК, Левски разбрал, че е обречен, като му се поверява непосилната задача да бъде сам пръв Апостол в България, Тракия и Македония. Примирява се с решението, взема си пълномощното в ръка, слага храна в торбичката, запасва личното си оръжие и на 1 юли 1872-а година прекосява Дунава за България.

Преди закриването на заседанието Любен Каравелов побързал да демонстрира „загриженост“ по повод възложената роля на Левски и обявил, че му предава известния екстремист Димитър Общи за пръв помощник. По този начин заложил още една бомба в пазвата на Левски.

С качествата на предложения му помощник Левски е бил запознат още от времето на двете легии и се опитал да се противопостави, но безуспешно.

От този момент нататък започнали да се нижат клетви, интриги, задкулисни действия и, разбира се, всичко това на гърба на Левски, срещу неговата работа.

Верният му съратник Христо Големия често го е предупреждавал да внимава с предложенията на Каравелов. Дори му е препоръчвал да се изнесе за известно време в Румъния, още повече, че Ловешкият каймаканин Хасан Ага открито се е заканвал да изстреби „разколника“ като „Демон на империята“.

На 22 септември 1872-а година става първият сериозен провал, без знанието на Апостола. Димитър Общи, заедно със Стоян Пандурина и група въоръжени мъже самоволно решават да ограбят турската хазна при Арабаконашкия проход, въпреки преду-

прежденията на Левски да не се предприемат подобни действия.

Между Левски и Димитър Общи е била вече на лице явна конфронтация още от времето на проведеното събрание на БРЦК на 4 май 1872 година. Тогава Апостолът е предложил в събранието да не участват Димитър Общи и Атанас Хинов, но Каравелов ги е допуснал.

Обирът е бил вече безспорен факт и турската власт е вдигнала на крак всичките си въоръжени сили от Тетевенско, Ловешко, та дори и от София.

Димитър Общи след дръзкия обир се укрив в Тетевен, а малко по-късно, с камуфлажни дрехи се установил в един Ловешки хан, но там е бил открит от турската полиция и закаран веднага в Софийския конак. Един по един, всички участници в обира са разкрити и са направили пълни самопризнания на извършеното. Димитър Общи е притиснат в Конака и не се е подвоумил да разкрие имената на всички комитетски хора, в това число и техните адреси. Издал е планове за предстоящото разходване на златните грошове за покупка на оръжие и не се е поколебал да прехвърли цялата вина върху Левски. За да бъде още по-убедителен, дори обяснил как е станало убийството на прислужника в плевнята на Денчо Халача.

След всичко това, обръчът около дирите на Васил Левски започнал да се затяга. За властите вече не е имало никакви съмнения кой е главният организатор на революционните действия. Ето защо, за кратко време в Ловешката зона са концентрирани елитните въоръжени сили. Хасан Ага разработил подробен сценарий как да се подмами Левски да дойде в Ловеч – центъра на главния революционен комитет и там да го заловят.

Най-напред е възложено на Величка Хашнова – сестрата на председателя на Ловешкия комитет Марин Поплуканов, като я освободили „милостиво“ от ареста, да напише специално писмо и покани Левски да пристигне в Ловеч за изясняване на някакви сметки, но Апостола не се отзовал, явно предусещащ клопката.

Въпреки проявената предпазливост, Левски все пак решава на 24 декември 1872-а година рисковано да прескочи до своя доверен приятел Никола Сирков, за да си вземе комитетските книжа и остатъка

от набраните средства, след което да се отправи към Търново.

Вечерта на 26-и декември Левски с другия си приближен човек Никола Цветков решават да се отбият до Къринското ханче при съзаклятника Христо Цонев.

В това време въоръжените турски части вероятно са имали подробна информация за явочните квартири на Апостола в Ловеч. Едната е била домът на Величка Хашнова, другата е Сираковата къща и третата – Ханът на Латинеца. Затова тези обекти са били под постоянно наблюдение и охрана.

Подготвяйки се за преспиване, тримата – Христо Цонев, Никола Цветков и Апостола усетили, че ханът е обграден от въоръжени заптиета по поръка на селянина, който от съседна маса е забелязал движението на тримата.

Левски разбрал за грозящата ги опасност, запасал своя и на ханджията двата пищова и скочил през прозореца да се укрие в тъмнината. За нещастие опитът му за бягство не успява и при прескачане на дворната ограда е заловен от заптиетата.

Ранен в лицевата си част, още на следващия ден Левски е натоварен в каруца с няколко въоръжени лица и е откаран в Софийския конак, без да се окаже поне елементарна съпротива от известните за ареста съратници на Апостола.

В конака е имало и други задържани лица, които като разбрали кой е заловен, не се посрамили да започнат прехвърляне на вината по всички обвинения върху така наречения „Демон на империята“. Грозна картина, откъдето и да я погледнеш. Тези нещастни душици са били готови на всякакви обяснения и предателства, само и само, за да си спасят кожата.

Съдебният процес започнал веднага, за да не се появят непредвидени обстоятелства. В хода на разискванията, единствен Васил Левски запазил хладнокръвие пред смаяните погледи на всички заседаващи. Около съдебния процес са се случили някои незаконни отклонения, което навежда юристите на заключението, че съдебното решение е нелегитимно.

За разследването на Арабаконашкия обир е била назначена 3-членна комисия с участието на Иванчо Хаджипенчович – изявен български национален предател. В периода от раждането си през 1822-а година до насрочването на въпросния съдебен процес срещу Васил Левски, същият е изминал дълъг път за приобщаването към интересите на Османската империя. С произход от богато семейство, завършил право в Париж, е постъпил на служба в османската администрация. Става съветник на управителя на Дунавския вилает Мидхад паша. След това го назначават на работа във Вилаетския търговски съд. Преместен е след една година в Цариградския държавен съвет. Изпратил е през 1872-а година мемоарно съобщение до османския везир за съществуващата в България тайна революционна организация.

Прикачените към 3-4 членната съдийска комисия по процеса лицата Марко Стоянов, Пешо Желявски, Митьо Каймакчийски, Мехмед Салих, Садулах Саръ и Дервиш Мустафа се обявили против издаването на смъртна присъда на Левски, но 3-членната комисия с участието на Иванчо Хаджипенчович са потвърдили смъртната присъда.

Хаджипенчович заявил в съда открито, че Левски действително е опасен престъпник за империята.

Освен това Хаджипенчович е избран за народен представител в българското учредително събрание през 1879 година в Търново. С цялото си нахалство и безскрупулност дори се заел да събира средства за построяване на паметник на обесения Апостол.

Не стигат само тези части от мерзкото му поведение на национален предател, но Хаджипенчович имал и безочийето да се подпише под приетата Търновска конституция, за да си издейства място във Върховния съд и в Държавния съвет на новоосвободена България.

Зловещият Димитър Общи е окачен на въжето като ръководител на обира, въпреки предателските

му показания и злословенето по адрес на Левски.

В пъзела на комитетските хора, продали душите си на тиранина, се нарежда и председателят на Ловешкия комитет Марин Поплуканов. Още от времето на събранието за промяна състава на БРЦК на 4 май 1872-ра година той е присъствал на водените спорове между Каравелов и Левски по отношение на революционната тактика и винаги е взимал страната на Каравелов, мотивирано с определена заинтересованост. Периодически му е изпращал пари от комитетската каса за писателската дейност и покриване на други разходи, без да уведомява за това Левски, а е възможно да е заделял суми и за себе си. След обира на Арабаконак и арестуването на членовете на Ловешкия комитет, Поплуканов прибрал при себе си касата от секретаря поп Кръстьо, в която се е водела подробна отчетност.

Учудващо е, че след обесването на Левски Поплуканов е бил освободен от следствените власти без присъда. Наскоро след това умира поп Кръстьо, който единствен можел да каже кое, как и кога е било разходвано, но никакви книжа повече не били открити – нито копирната книга, нито личното тефтерче на Апостола, в което последният си е записвал всичко до стотинка. Загадка остава и смъртта на поп Кръстьо.

В навечерието на Освобождението през 1878-а година Марин Поплуканов осъмнал чист като сълза, а няколко десетилетия по-късно местната Ловешка власт, без да си дава сметка за всичко, което се случило в размирните времена, взела решение да именува улица на името на Марин Поплуканов. По-късно са открити никакви сведения, че комитетските пари и книгата са били заровени от бащата на Марин в един от дворовете на Ловешкия комитет, които за щастие са открити от новия собственик на имота и са предадени на съхранение в Българската народна банка.

Интересен е фактът, че Марин Поплуканов и неговият заместник-председател на Ловешкия комитет, който е бил главен координационен център на всички революционни прояви в страната, са останали без каквито и да са обвинения по време на съдебния процес, а след Освобождението на Поплуканов е поверен веднага поста управител на Ловеч. Под негово ръководство общинският съвет е взел решение да се събори къщата, в която се е укривал Левски, на което се е противопоставил единствено приятелят на Апостола Никола Цветков.

* * *

Времето е заличило много от белезите на онези мрачни дни, когато на 27 декември 1872 година заптиетата залавят Апостола, а след това турските власти му издават смъртна присъда и го обесват на 19-и февруари същата година по един скалъпен процес.

Остава да стои на дневен ред едно утешително обстоятелство, че един ден не е изключено чрез международните юридически институции да се повдигне въпросът за преразглеждане на съдебното решение за осъждането на Левски на смърт.

Аргументите в този смисъл не са малко:

1. Налице са сериозни несъответствия между текстовете на чл. 55 ал. 1, чл. 56 и чл. 66, както и чл. 174 ал. 2 от тогавашната Османска империя и особеностите на действителните обвинения.

2. В протокола от съдебното заседание и отбелязано, че взето предвид и обвинението за убийството на слугата в двора на Денчо Халача, което е недопустимо да се смесва с основното обвинение срещу задържания.

3. Първият вариант на протокола за резултатите от Арабаконашкия обир не е оповестяван официално, а вторият вариант не е съставен в оригинален вид и не е заверяван с никакви подписи.

4. Не са посочени в следствения протокол обективни основания за прикачване към следствената комисия по процеса на четиримата българи, чиито имена са упоменати в настоящото изложение.

5. Функцията на легитимен съд е била иззета неправомерно от Софийска извънредна комисия, натоварена от Високата порта да се занимава с Арабаконашкия обир, а не с революционната дейност на Васил Левски.

6. Смъртната присъда на Левски няма легитимност, защото е издадена за бунт, какъвто не е имало по времето на революционната му дейност.

7. Вярно е, че Левски е работел за осъществяването на такъв бунт, но това престъпно деяние е трябвало да се разглежда по друг параграф от турския наказателен закон с друго съдебно решение.

Сред българските обществени среди е добре, че се намери този високоотговорен човек писателя Николай Хайтов, който организира разследването на обстоятелствата около погребението на Васил Левски и ги публикува за българското общество.

1. След свалянето на Апостола от бесилката се предполага, че служебни лица са го откарали и погребали в Софийското гробище за престъпници в района на днешното село Локорско.

2. Починалият през 1937-а година Ботев четник Илия Джагаров приживе е разказал на съпругата си: „Аз изрових трупа на Левски, заедно с Христо Хамбаров – епитроп на църквата „Света Петка Самарджийска“ и поп Кръстьо Стоилов. Прибрахме го в същата църква и го заровихме вляво от олтара“.

Явно това е станало наскоро след първото погребение, защото и Джагаров, и Хамбаров са били облечени в турски дрехи, за да подмамят заптиетата, които са охранявали гробището.

3. При разкопки в центъра на София, когато през 1956 година е оформен площад „Ленин“, са открити костите на Левски вляво от олтара на същата църква, събрани са в един чувал и е поискано решението на тогавашния председател на БАН акад. Тодор Павлов за тяхното съхранение и обследване. Той обаче не се е ангажирал с предложението и наредил да се изхвърлят на сметоразтоварището до коритото на река Искър.

4. През 2016-а година Богдан Кръстев – председател на фондацията „Помощ за борбата с престъпността – Свети Архангел Михаил“ допълнил фактите от 1956 година със следното пояснение:

„Изровените кости – черепът и скелетът от олтара на църквата, са били обозначени с №95 и са прибрани за съхранение от Димитър Ризов, който тогава е бил служител в Националния църковно-исторически и археологичен музей. Костите до подколениците са били съхранени в един от сейфовете на Светия синод – на ул. „Калоян“, в центъра на София, след като директорката на въпросния музей е отказала да ги приеме, но е декларирала, че забелязала вързаните ръце на гърба на скелета, което съвпада с позицията, в която е бил Левски при обесването. Откритите преди 2016-а година две родствени близначки от фамилията на Левски са имали същото ДНК, идентично с откритите кости“.

През 1980 година, преди кончината си, председателката на Комитета за култура Людмила Живкова беше заявила, че са налице всички необходими доказателства по спорния казус.

В тази връзка е важно, за да се потвърди описаната фактология.

Първо – да се инвентаризират сейфовете на Светия синод, и второ – да се направи експертиза за установяване налице ли е сходство между ДНК-то на двете родствени близначки и това от косите на Левски, които се съхраняват на три места: в софийските два музея – Археологическия и Историческия, и в параклиса на Карловския музей.

Днес, 186 години от рождението на Апостола в 1837-ма година, хилядите родолюбиви българи минават с разтуптяно сърце покрай паметната плоча до църквата „Света Петка Самарджийска“ да сведат глави пред безсмъртния подвиг на нашия национален герой Васил Левски.

Подготви Валентин Стамов

(Александър Стамболийски - роден на 1 март 1879 година в село Славовица, убит на 14 юни 1923 г.)

“Ти пръв бъди в борбата светлосяйна
и ти ще имаш любовта безкрайна
на земеделския народ”

Сергей Румянцев

Извадки от брошурата на К. Илиев “9 юний”, издадена от софийската печатница “Нов живот” през есента на 1923 г.:

“... Българският народ е бил и беше годна сила за славни подвизи, за които историята без свян е писала и ще пише, обаче неговите водители ще си останат класически невежи, безподобни егоисти, алчни и развратни джуджета, които само са играли ролята на ръководители, а в резултат са донасяли народу си катастрофи, погроми и позор. Примери от такова естество ни дава изобилно нашата стара и нова история ...

...През периода от Освобождението на България до 1900 година, българският народ бе приведен до стадно послушание, експлоатиран безогледно от коварни управници.

Освен обикновените кражби, които ставаха чрез бюджета за сметка на населението; освен гаврата, която ставаше с неговото избирателно и избираемо право, освен зеленицата, която съсипваше народа ни икономически, освен лихварството, върху гърба и за сметка на българския народ се вършеха нечувани и други произволи, а те всичките вкупом повлияха да се създадат условия за **втората епоха** от народното ни политическо и икономическо развитие (*не предсказва ли авторът днешното дередже на държавата ни?*, бел. ред.).

... Времето, което преживяваше България, особено последните години след 1918 г. намери, че със старотипно управление на отживелите вече партии не може да се канализират разбузданите нрави на хората, върнали се с разбити кумири от бойните полета.

Това време определи Александър Стамболийски заедно с конгресните решения на Земеделския съюз за пътепоказател на България и наложи създаването на самостоятелен земеделски кабинет.

Не закъсня и реакцията на първите пориви за спасението на страната. На Димитър Драгиев бяха оказани разделителни влияния, а Александър Димитров – организаторът на сътворените от Стамболийски идеи – бе жестоко убит.

Остана сам Стамболийски, заобиколен по негово желание, все с млади хора, ръководи съюзните дела и управлението на страната до 9 юний, когато злокобни сили срутиха съюзното дело. Да, те го срутиха, обаче основите се оказаха здрави, а и материалът на срутената постройка не е повреден. Върху тия основи и с тоя материал ще се изгради наново съюзното здание.

Българският земеделец не губи кураж, защото

то знае своята мощ и сила. Той знае от примери из живота и на други народи, че не е нещастие една несполука, а е поука за бъдещо щастие.

Англичаните строиха парахода “Титаник” десетки години и още при първото му пътуване потъна в бездните на океана. “Титаник” потъна, англичаните, обаче, не се отчаяха. Те заработиха с още по-голяма енергия за построяването на “Нов Титаник”, като при случилото се събитие с първия кораб придобиха опитност, която гарантира по-сигурен рекорд в мировото културно надпреварване. Така работят хората за своето самосъзнание и надмощие, **така ще постъпи и Българският Земеделски Съюз при възобновяването на новата си постройка: гнилото на страна, а здравото ще се циментира за благо на измъчената българска душа.**

... Александър Стамболийски, верен и правдив тълкувател на чувствата и желанията на българския народ, стъпи самоуверено върху политическата рутина и вкаменелост, останала ни в наследство от Фердинанда и неговите сподвижници, започна да работи за вътрешното и външното стабилизиране. Не сме имали държавник, който да е поставял България тъй сполучливо в международно отношение, както Стамболийски направи това. **Неговата външна политика беше ясна: в добри отношения с всички държави, съгласно мирния договор, а в приятелски със съседите.**

... Стамболийски бе убеден славянофил, но никой, абсолютно никой не можеше да го разбере в полезността на едно братско съжителство с Югославия. Това негово схващане не беше временно увлечение, а добре обмислен план за развитието и на двата народа. Именно намеренията на земеделския водач да се изградят взаимноизгодни отношения с Югославия и съседните балкански народи дадоха сериозен повод на Великите сили и на вътрешната опозиция **да постъпят най-безотговорно спрямо интересите на България**, заменейки законната земеделска власт с амбициите на няколко озверели политикани.

Друга причина, която може да се разглежда като важна спътница на развилите се събития около 9 юни, **е проектът за изменение на конституцията.**

... Въпреки обстоятелството, че в тесни кръгове е ставало дума между първите хора от Земеделския съюз, за изменението на конституцията, решение не е взимано. Но все пак, в големите и по-малки земеделски сбирки и събрания, се забелязваше от всекиго, когато е ставало дума за конституцията, че общото желание на българския народ е да се измени тя, като се пригоди по нравите и обичаите на българина, при условие да се намалят пълномощията на Царя, като суверен. В навечерието на коварния преврат, Стамболийски в своята вила в с. Славовица разработваше варианти на проект за изменение на конституцията именно в интерес на народните щения.

Третият въпрос, по който си отмъсти така жестоко датата 9 юний на земеделското правителство е

борбата на капитала с производителните сили.

Ние бихме били много доволни, ако времето или Блокът опровергават обстоятелството, че капиталът в лицето на Блока, не е взел участие около събитията на 9 юний. Но какви опровержения могат да дадат те, когато на лице има маса факти, които вестранно подкрепят едно такова твърдение. Пък и цял свят е раздрусан днес от борбата на капитала с тези, които произвеждат. И ще се друсва той дотогава, докато не се намери среден път за удовлетворение на производителите в подходящ размер.

... Малък е капиталът у нас, вложен в търговски предприятия и акции, обаче много пакости нанесе на труда вложен в селското ни стопанство.

Българинът-богаташ не е научил нищо ново за пласирането на капитала си в индустрия или някои по-доходни предприятия, а в лихварство – занятието останало му в наследство от турците.

През време на управлението на Земеделския съюз, Ал. Стамболийски направи опит, чрез кооперацията и финансовото министерство, да неутрализира вредното влияние на капитала върху слабото работно население. Неговите опити постигнаха впечатляващи успехи и можеха да се осъществят още много полезни начинания, но кооперативното дело е още много младо, незакрепнало, за да води борба с един заякнал противник, а финансовото министерство не можа о време да намери печалбите на капитала, за да обложи капиталистите и от това последва едно малко разочарование между земеделското население, че се не облекчи данъчният и поминъчният му товар. За капиталистите и дума не бива да става, че са доволни от едно справедливо данъчно прогресивно-подоходно облагане, затова от действията на Стамболийски, в това отношение, те не бяха доволни. Проведената икономическа политика на земеделския кабинет провокира едрия капитал да се включи в организирането на съпротива и подмолно участие в отстраняването на земеделците от управлението на страната.

Властолюбието на българина, като причина за случилото се на 9 юний, така също трябва да се вземе под внимание.

Човечеството досега е страдало повече от властолюбци, отколкото от епидемии. А **властолюбието се съпътства почти винаги и едновременно от сребролюбието и жената** – три порока, които тровят човечеството почти всекъде, а най-вече в слабокултурните държави, в каквото състояние понякога е и нашата България. Властолюбецът в некултурните държави има в своите тефтери само една сметка “да взима”, а сметката “да дава”, не съществува за него, докато **управникът в една съвременна държава освен нужния ред и законност, създава и условия, при които народът припечелва не само своя хляб в достатъчно количество, а и ценности, част от които само трябва и могат да му се искат и вземат като данък.**

(Продължава в следващия брой)

ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО

Исходът от войната беше пълен разгром за турците. И точно когато русите бяха на двайсетина километра от Цариград (в малкото градче Сан Стефано), и бяха готови да изгонят Султана завинаги в Азия, и да освободят бившата византийска столица, тогава Западът се намеси, и изпрати своите бойни кораби, за да запази Константинопол и до ден днешен в турски ръце.

Мнозина твърдят, че Русия е имала имперски интереси и не ни е освободила просто, защото сме братски и единовърни народи. Тук го има и едното и другото, защото Русия действително е следвала своята външна политика, но редовният руски войник, който проля кръвта си по многострадалната българска земя, воюваше с мисълта, че умира за православния български брат. А руският държавен интерес е бил да се освободят православните народи, които се намират под турско робство, и след това тези новосъздадени православни държави да станат руски съюзници в бъдеще. Уви, ние не само, че не станахме руски съюзници, но станахме съюзници на нашите вековни врагове, с което се оказваме изключително неблагодарен народ. За разлика от сърбите например.

Както виждаме Западът успя да се разправи с Константинопол (Втория Рим), но след това на пътя им застана Третия Рим - Москва. През това време, докато ние бяхме под ятагана и главите ни биваха сечени като зелки, Западът успя да колонизира почти целия свят - благодарение на великите географски открития, поради което се създадоха нови и могъщи държави, една от които е САЩ. И ако в късното средновековие западноевропейските сили бяха лидерите в техния съюз против Православие, то сега Америка като най-мощната ядрена сила, се превърна закономерно в техен водач. Но това съвсем не променя последователната враждебна политика на Запада срещу източноправославните страни.

Първите "кръстоносни" походи срещу Москва бяха по времето на нашествието на шведите в Русия. Но те бяха разгромени от свети княз Александър Невски.

Нека си спомним, че и ние имаме Зографски мъченици (светии) изгорени живи в поредния такъв "кръстоносен" поход. Това е още едно доказателство за силната "любов", която Западът изпитва към нас.

Следващият, който тръгна срещу Москва беше Наполеон. И той беше разбит! След това Западът, виждайки, че Русия не може да бъде уникожена чрез войни, реши, че трябва да я унищожи отвътре. С какви пари мислите беше организирана руската революция? И с какви пари болшевиките превзеха властта и убиха руския цар - свети Николай Романов? С пари от Запада, разбира се. Тук е и най-голямата заблуда на съвременните русофоби, които обвиняват Русия за последствията от комунизма. Те не могат да разберат, че руският народ пострада стократно повече от комунистическия режим, в сравнение с нас.

После дойде ред и на Хитлер и нацистите да пожелаят унищожението на Москва, но и те бяха разбити. Странно защо всеки, който тръгне против Русия бива разбит. Откъде идва силата на русите? Отговорът е в Библията. Там е написано кой решава победителя от всяка една война. И това е единствено и само Бог!

Днешната геополитическа обстановка не се е изменила по никакъв начин. И това, че ние малките източноправославни държави сме минали под "крилото" на Запада, изобщо не означава, че сме там, защото Западът много ни обича, или защото много се е загрижил за нас, а само защото ние чисто географски стоим на пътя към тяхната цел. А тяхната изконна цел е една - Москва. Западът винаги е бил колонизатор и целта му е да подчини целия

свят под своя диктат. Единствената пречка обаче за осъществяването на евроатлантическите завоевателни амбиции се явява Русия.

Къде сме ние в целия този световен конфликт? Истината е, че Западът ни ненавижда и ни счита за второ качество хора. Украйна е просто част от целия този процес. Целта е да бъде присъединена към НАТО, за да могат да разположат своите ядрени ракети на няколко километра от Москва. Затова Русия не може да си позволи да ги допусне и в Украйна, и поради тази причина там конфликтът ще завърши с война. Русия не може да прави повече компромиси, защото врагът е твърде близо. Достатъчно е, че алиансът влезе в цяла Източна Европа и създаде инфраструктура за прехвърляне на големи военни формирования към руската граница, поставяйки света на прага на унищожителна ядрена война.

Но запомнете едно - христоролюбивото руско войнство никога не е нападало Запада, а винаги Западът е нападал Русия.

И ако мислите, че ни дават субсидии (на нас по-малките) по разни техни европейски програми, защото много са се загрижили за нас - жестоко се лъжете. Всичко, което правят го правят, за да изпълнят целта си. И бъдете сигурни, че ако успеят и я изпълнят, ние ще станем абсолютно ненужни.

Искам да се обърна към всички онези, които "стискат палци" на Запада да надвие над Русия и да им кажа, че не знаят какво всъщност искат. Единственият гарант за мира по източноправославните земи се явява руската ядренна мощ и христоролюбивото руско войнство. И ако Москва падне, както видимо доста българи желаят, то тогава Западът ще се разправи и с нас за нула време. Затова всеки един, който е против Православна Русия и е на страната на Запада - е противник на Православие (без дори

да го осъзнава), поради своето непросветление.

По времето на комунизма е било невъзможно да се говори против властта. Днес е същото. Ако някой се осмели да каже, че евроатлантиците са колонизатори и само използват територията ни, за да обсаждат Русия - веднага бива обявен за агент на Кремъл. Навсякъде се пишат лъжи и никой не смее да каже истината. А истината е, че Студената война никога не е свършвала. Истината е, че от векове Западът напада периодично Москва. Истината е, че евроатлантиците искат да унищожат Русия, защото им пречи. Истината е, че НАТО води света към унищожителна ядрена война, а ние като държава членка на алианса автоматично ставаме мишена. Горко ни!

Нека не забравяме и факта, че всички антихристиянски (евроатлантически) ценности, с които ни заливат днес, и които са против православните Христови ценности, против православното семейство и въобще против Божия Закон, идват върху нас точно от Запада. Да не се окаже накрая, че тези, които са подкрепяли Запада, всъщност са подкрепяли антихриста, поради неразумието си.

Ние православните имаме един прекрасен тропар, който пеем всяка сутрин в молитвите си, ама така като гледам май доста "православни" не го знаят. Сега ще им го припомним:

"Спаси, Господи, Твоите люде и благослови твое наследие, като даруваши на православните християни победа над враговете и ги запазваши с Твоя Кръст."

След като нашите западни "съюзници" ни оставиха с три танка и пет самолета, не ни остава нищо друго, освен да се молим.

Нека Бог да е с православна Русия и с всички православни народи. Амин.

Месец февруари в българската история

1911 г.

За своята теория „Нова система аероплан“ българинът Харалампи Джамджиев получава в Париж бревет (писмо, диплом) заведено под номер № 26224. На 3 февруари, десет години по-късно, през 1921 г., Харалампи Джамджиев регистрира пред чехословашките патентни органи в Прага свой модел самолет под името "Бързолет". В него използва за самолетно крило тесни (ивични) профили. Джамджиев е първият български авиоконструктор, първият българин, който изобретява летателна машина (1895 г.). Патентова във Франция летателен апарат (1911 г.). Конструира

още орнитоптер с парен двигател, но той експлодира. През 1902 г. Джамджиев строи друг орнитоптер с пружина вместо двигател. През 1903 г. Харалампи Джамджиев стига до извода, че летателните апарати с неподвижно крило са бъдещето на авиацията.

1897 г.

Открита е жп линията Перник-Радомир (15 км).

1882 г.

Драган Цанков е изпратен на заточение във Враца. Драган Цанков е обществен и политически деец, почетен член на Българското книжовно дружество (днес БАН).

1879 г.

От войсковите части в Източна Румелия се формират две бригади: „филипо-полска“ и „Сливенска“.

1878 г.

В хода на Руско-турската освободителна война руски отряд под командването на ген. Лермонтов освобождава Бургас. На следващия ден е учредена Бургаската община, която е първата българска градска община. За кмет е назначен Нико Попов.

1871 г.

Васил Левски изготвя образец за писмо позив, адресирано към заможните българи, с което се приканват да подпомогнат материално борбата срещу Високата порта.

www.kvantov-prehod.org

Проектант на
символа на вестника
художник-хералдик
Христо Танев

Главен редактор
Петър Петров

Редакционен колектив:
Желяз Христов
Ляна Фероли
Радостина Петрова

ISSN 1312-7063 • e-mail: sigmagroup22@abv.bg

За непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

Адрес на редакцията:
1172 София, жк „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62
Тел.: 0888/ 693 359

Издава
„Сигма груп 22“ ЕООД
Първа Инвестиционна
Банка АД, гр. София
IBAN:
BG37FINV91501017752269
BIC KOD: FINVBGSF
Отдел Разпространение
и абонамент: 0888/69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

Любопитни разкрития за първия български мобилен телефон

1964 година. Комунистическият изток и капиталистическият запад са се вкопчили в жестока борба за технологично надмощие. В този момент един изключително талантлив инженер, Христо Бъчваров създава първия мобилен телефон.

Роден през 1929 година, бъдещият изобретател изпитва сериозни трудности в столичните училища. Вбесен, баща му го праща да учи чак в Копривщица, където **ХРИСТО БЪЧВАРОВ** се отдава на любимото си занимание – техниката. Създава макет на дървен кораб управляван дистанционно с радиовълни.

Тодор Живков е запленил от интелекта му. Христо Бъчваров бързо е привлечен на работа в Държавна сигурност. За да се стигне до 1964 г., когато е създадено малкото безжично устройство снабдено с радиопредавател. Първообразът на днешния мобилен телефон носи името РАТЦ-6 и е бил с шайба.

Антон Оруш е най-големия колекционер на стара българска техника. За съжаление, дори той не разполага с артикул от първия български мобилен телефон РАТЦ – 6.

През 60-те години върви яростна идеологическа борба между Титова Югославия и Живкова България. В Скопие е монтиран радиопредавател, който да облъчва Благоевградско.

Инж. Бъчваров получава задача да заглуши радиосигналите и успява. Малко по-късно Турция започва да излъчва предавания с мощни радиовълни, които заглушават българските честоти в Кърджалийско.

Бъчваров успява да преодолее и това. За

награда Живков решава да го обяви за герой на социалистическия труд.

Но младият инженер проявява нечувана дързост. Отказва ордена и иска нещо по-практично. Американски „Мустанг“. Видял го във филм и се влюбил в мощния автомобил. След месец инженер Бъчваров получил своя „Мустанг“ с 300 конски сили.

Заради службата в Държавна сигурност,

изобретателят нямал проблеми с пътуванията в чужбина и смело карал своя „Мустанг“ в Западна Германия. Там обаче не е ползвал своя мобилен РАТЦ-6. Всъщност преносимият телефон така и не влиза в серийно производство, въпреки че издръжливостта на батерията му е била впечатляващите 20 часа.

Източник: Нова нюз

През 2024 г. нашата Издателска къща "Новата цивилизация" издаде романа „Пепел, рози и метаморфози“ на писателката Велика Ком. **КНИГАТА Е В ПАМЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ ЕДИСОН – ХРИСТО БЪЧВАРОВ!** С уважение към неговия елитен екип! С преклонение към всички знайни и незнайни строители на България! За тези, които изведоха България на първо място на Балканите за 45 години – от пепелта!

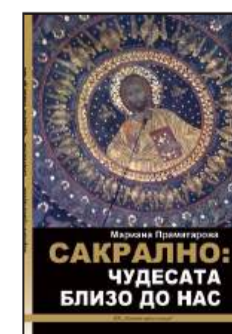
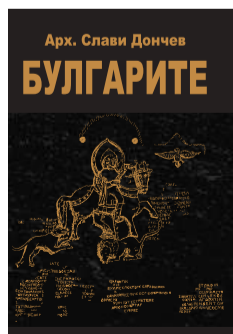

Велика Ком

Романът е динамичен, откровен и увлекателен разказ за мечтите и чувствата, които са владеели хората през XX век. За техните решения и постъпки в едно наистина мирно време.

Повествованието е наситено с много романтика, силен дух, автентичност и приключения. Героите изпадат в несвойствени ситуации, от които излизат благодарение на битките си или просто на късмет. Има върхове и падения, но обединяващото е системната и упоритата работа за доброто на Родината. Читателят ще се смее, ще плаче, но задължително ще се припознае в някои от персонажите – плод на самия живот. Живот на пет поколения българи.

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“.

Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин:

www.kvantov-prehod.org

и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.

Второ издание
Велика Ком
**ПЕПЕЛ, РОЗИ И
МЕТАМОРФОЗИ**
Живот в три епохи